

LA CACERA

PER MONTSERRAT VAYREDA TRULLÓ

LEMA: Amb l'escopeta al muscle...

LA CACERA

Amb l'escopeta al muscle i el sarro
penjant-li de l'espatlla —mentre nua
al seu cos la canana— el caçador

segueix a la canilla que s'afua
saltant matolls i travessant camins
brandant els caps i remenant la cua.

Tot apressant el pas boscos endins
veu que les herbes molles de rosada
alcen, meravellades, els seus brins

i que un ocell que enceta la volada
—mellarenga o pinsà, merla o verdum—
li ofrena, tot cantant, la matinada.

La matinada rebossant de llum
que no ha estrenat el sol i que és encara
tremoladissa com un glop de fum

amagant els colors, velant la cara
de l'horitzó, dels camps i dels cimalls
com si dels seus secrets en fos avara.

El caçador no es torba pels giralls
i segueix enfilant per la drecera
veient a tot arreu amagatalls

de la peça que sotja en la cacera.
De sobte sent el conegut grinyol
del gos que ha trobat petja i que li advera

esllavissant-se al primer raig de sol
que cau damunt el si de la pinosa,
seguit d'aprop per l'esventat estol

de la canilla viva i clamorosa
que lliscant àgilment posa en perill
l'animalet que salta la gatosa.

El caçador despenja amb gest senzill
l'arma que ha de fer blanc damunt la peça
i quan, pel clar de bosc, passa el conill

que sembla espavordit i que duu pressa,
apunta des de lluny, el gallet mou
i el llarg canó, de perdigons, es vessa.

Mentre ressona el tret, un enrenou
d'ocells esmaperduts, s'alça a mig aire...
Que el conill tombi no li ve de nou

ni que s'arrenqui a córrer el vell bramaire
seguit de tots els gossos del seu clan
que s'exalten prop d'ell sentint la flaire

de la sang fresca que va degotant.
Tot clavant-li les dents, d'una escomesa
emprèn un trot lleuger fins ser al davant

d'aquell que li ha deixat cobrar la presa.
La solta ran dels peus del caçador
que la recull amb tota rapidesa

deixant caure el conill dins el sarró
després de treure'n l'esmorzar que esclata
en el pa blanc i en el pernil millor.

S'entintola en un tronc color de plata
i retallant pels gossos algun mos
menja tot escoltant-los la bravata.

Alça la bota i beu amb gest calmos
i relliga i encén la cigarreta
que llença un fum espès i blanquinós.

Veu passar cel endins una oreneta,
sent el cant d'un ocell desconegut...
Es posa dret, agafa l'escopeta

refent la caminada, convençut
que abans no caigui la claror del dia
tindrà el sarró, de tan clafert, ventrut.

Quan relisca la tarda, quan espia
la vida de la terra el primer estel,
quan la llum ha brescat la melangia

del sol que es colga en un ponent de mel
El caçador aviva més la passa
sentint que minva la claror del cel.

Fent un xiulet agut, aplega amb traça
la canilla dispersa i fa camí
amb el sarró tot rebossant de caça
i amb un brot, a les dents, de romaní.